

Pe munte și în câmpie (3)

Suferințele din câmpie: Luca 9.46-62

Hamilton Smith

© SoundWords, Online începând de la: 22.09.2018, Actualizat: 22.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 9.46-62

Luca 9.46-62: Și a pătruns în ei un gând: cine ar fi mai mare între ei. Și Isus, cunoscând gândul inimii lor, a luat un copilaș și l-a pus lângă El; și le-a spus: „Oricine va primi pe acest copilaș în Numele Meu, pe Mine Mă primește; și oricine Mă va primi pe Mine Îl primește pe Cel care M-a trimis pe Mine; pentru că cine este mai mic între voi toți acela este mare“. Și Ioan, răspunzând, a spus: „Stăpâne, am văzut pe cineva scoțând demoni în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu *Te* urmează cu noi“. Și Isus i-a zis: „Nu-l opriți; pentru că cine nu este împotriva voastră este pentru voi“. Și a fost că, pe când se îplineau zilele înălțării Sale, El Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim și a trimis soli înaintea feței Sale; și ei, ducându-se, au intrat într-un sat de samariteni, ca să facă pregătiri pentru El. Și nu L-au primit, pentru că fața Lui era îndreptată să meargă la Ierusalim. Și ucenicii Săi, Iacov și Ioan, văzând aceasta, au spus: „Doamne, vrei să spunem să coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?“ Dar El, întorcându-Se, i-a muștrat și a spus: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți; pentru că Fiul Omului n-a venit ca să piardă viețile oamenilor, ci ca să *le* mântuiască“. Și au mers în alt sat. Și, pe când mergeau pe drum, cineva l-a zis: „Te voi urma oriunde vei merge, Doamne“. Și Isus i-a spus: „Vulpile au vizuini și păsările cerului *au* cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul“. Și a zis altuia: „Urmează-Mă!“ Dar el a spus: „Doamne, dă-mi voie întâi să merg ca să-l înmormântez pe tatăl meu“. Dar Isus i-a spus: „Lasă morții să-și înmormânteze morții lor, iar tu mergi și vestește Împărăția lui Dumnezeu“. Și un altul, de asemenea, a spus: „Te voi urma, Doamne; dar întâi dă-mi voie să-mi iau rămas bun de la cei din casa mea“. Dar Isus i-a zis: „Nimeni, care și-a pus mâna pe plug și privește înapoi, nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu“.

Suferințele din câmpie

Cum se face, că noi în timpul nostru cu privilegiile lui așa de mari suntem așa de des caracterizați de necredință, aroganță, neștiință, lipsă de încredere în Domnul? Nu este din cauză că noi punem pe prim plan eu-l nostru și nu pe Hristos? Aceasta ne este prezentat impresionant în secțiunea următoare a capitolului nostru (Luca 9.46-56). Duhul Sfânt ne prezintă în aceste versete cum se poate manifesta egoismul sub diferite forme.

Prima formă este egoismul propriu (Luca 9.46-48). Ucenicii au discutat unii cu alții, cine dintre ei ar fi cel mai mare. Ei măsurau mărimea în felul oamenilor; dar cât de mare este diferența între mărimea omului și mărimea lui Dumnezeu! Mărimea omului își găsește expresia în aceea că el încearcă să se înalțe pe sine însuși pe locul cel mai înalt în detrimentul altora, în societate cu persoanele cele mai cu vază. Mărimea lui Dumnezeu își găsește expresia într-un Om, care se smerește pe locul cel mai de jos și se unește cu cei mai neînsemnați și cei mai disprețuiți. Acesta este drumul spre adevărata mărime, și Hristos a mers pe acest drum în desăvârșire. De aceea Dumnezeu L-a înălțat și l-a dat un Nume, care este mai presus de orice nume (Filipeni 2.5-9).

A doua formă de egoism este duhul de partidă (Luca 9.49,50). Citim că Ioan a răspuns și a zis: „Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând demoni în Numele Tău și L-am oprit, pentru că nu merge după noi“. Evident Ioan nu se gândește aici la sine personal, ci la toți care erau

cu el, căci el spune „după noi”. Aceasta este o formă rafinată de egoism, în comparație cu prima, căci ea creează impresia că se ignorează eul în favoarea grupei în a cărei societate te afli. În realitate înapoia acesteia stă dorința de a înălța grupa, ca să se facă ceva din ea însăși. În realitate este duh de partidă. Ioan și ceilalți, care erau cu el, au interzis omului să scoată demoni, nu pentru că aceasta era ceva nedrept, care nu trebuia făcut, ci pentru că el nu mergea cu ei. Ce a făcut omul putea efectiv să fie spre glorificarea lui Hristos și spre binecuvântarea oamenilor, dar nu avea loc în legătură cu „noi”, și de aceea nu aducea nici un avantaj pentru noi; și din cauza aceasta trebuia să fie condamnat, după cum vedea Ioan. Dar prin faptul că a gândit și a vorbit așa, Ioan avea înaintea sa pe ucenici și importanța lor, în loc de Hristos și onoarea Sa. În răspunsul Său Domnul folosește în mod gingaș cuvintele lui Ioan, muștră însă gândul lui Ioan. „Nu-l opriți, fiindcă cine nu este împotriva voastră este pentru voi”. Domnul nu spune, omul este „cu voi”, ci „pentru voi”. Ucenicii erau realmente ambele: „cu Hristos” și „pentru Hristos”. Omul era „pentru” Hristos, și în acest sens el era „pentru” ucenici, căci și ei erau „pentru” Hristos. Este un lucru binecuvântat să fi ca ucenicii în adevăratul sens cu Hristos pe locul de batjocură. Dacă noi suntem astfel de oameni, atunci să fim atenți, să nu disprețuim pe cei care sunt „pentru” Hristos, chiar dacă noi nu putem merge împreună cu ei din cauza legăturilor lor.

Ultima formă de egoism este lauda de sine sub pretextul râvnii pentru Domnul (Luca 9.51-56). Am văzut egoism în râvnă pentru sine însuși; apoi egoism care se ascunde în râvna pentru o grupă; acum avem egoism care se ascunde sub masca râvnii pentru Domnul. Acest egoism este cel mai perfid și cel mai greu de constatat între toate celelalte forme de egoism, căci cine poate acuza râvna pentru Domnul sau să spună că ea este greșită? Și totuși înapoia râvnii pentru Domnul se poate ascunde un egoism pentru sine însuși. În cazul, pe care îl avem aici înaintea noastră, a fost așa.

Drumul Domnului pe acest pământ se apropia de sfârșit. El era în momentul când să fie luat în cer, și și-a îndreptat hotărât fața să se urce la Ierusalim. Cărarea Lui trecea prin satele samaritenilor, și ei nu voiau să-L primească. Părinții lor au lepădat odinioară pe Ilie, acum copiii lepădau pe Domnul și Învățătorul lui Ilie. Ucenicii, care s-au revoltat din cauza jignirii aduse Învățătorului lor, voiau să implore coborârea judecării din cer asupra acestor respingători ai lui Hristos, așa cum Ilie a făcut să se coboare foc din cer asupra vrăjmașilor lui. Râvna pentru Hristos dorea pedeapsa vrăjmașilor Lui, dreptatea părea să ceară aceasta și un cuvânt din Scriptură anterior părea să sprijine o astfel de acțiune; însă Domnul muștră pe ucenicii Lui, spunând: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți”. Ascuns sub râvna lor, Domnul descopere și dă pe față un duh care era complet străin de El. Domnul a revelat puterea Sa în har, ca să întâmpine nevoile omului. Ucenicii voiau să exercite puterea în judecată, ca să scoată în evidență importanța lor. El voia să dea altora har spre binecuvântare. Ei erau gata să exercite judecata, ca să se scoată pe ei înșiși în evidență.

Lepădarea Domnului și Învățătorului lor, cu tot harul și puterea Sa, de către acești samariteni, a provocat necaz și respingere la ucenici, căci ei voiau să apere importanța lor proprie, și această importanță de sine a fost desconsiderată prin jignirea adusă Învățătorului lor. Ucenicii voiau să folosească răutatea acestor oameni, ca să exercite o judecată, pe care ei au meritat-o, dar voiau să facă aceasta într-un duh de răzbunare. Eul propriu stătea înapoia propunerii lor, dar ascuns sub masca râvnii pentru Domnul.

Ce diferență față de felul de gândire al Domnului, al Aceluia al cărui har a fost așa de disprețuit! Cu toate că Domnul era peste toate, aici El a fost cu o inimă plină de gingășie și cu un fel de gândire smerit și nu voia să mențină în vigoare importanța de Sine. De aceea lepădarea, care la ucenici a dat naștere la revoltă, a revelat numai răbdarea Sa și supunerea în liniște, așa cum ceva mai târziu lepădarea Sa în Ierusalim a pricinuit lacrimile Sale. Iacov și Ioan ar fi lăsat cu plăcere ca oamenii, care au respins pe Învățătorul lor, să fie mistuiți de foc, așa cum mai târziu Petru a luptat cu sabia împotriva lor. Dar Hristos merge mai departe, fără mânie și fără intenții de răzbunare, într-un alt sat.

Mai este un alt mare obstacol pentru slujba și mărturia noastră pentru Domnul. Nu numai carnea cu diversele ei forme de egoism, ci și natura cu pretențiile ei poate fi un obstacol important. Vedem aceasta în versetele din capitolul nostru.

În primul rând învățăm că energia naturii omenești nu este suficientă pe drumul adevăratei ucenicii. Cineva vine la Domnul și spune: „Te voi urma oriunde vei merge”. Aceasta era probabil rezultatul unui impuls nobil, care l-a mânat pe om la Domnul. Totodată el trădează nechibzuința omului natural, care nu a înțeles cine era Domnul, încotro mergea El, sau pe ce drum umbla El. El era cu adevărat Omul lepădat; El era „pe drumul”, ca să fie luat într-o lume a slavei, dar pe drumul în lumea actuală El nu avea o locuință. Numai o cruce și un mormânt stăteau înaintea Lui. Ar fi fost mai înțelept să te duci la vulpi, pentru o vizuină, sau la păsări, pentru un cuib, decât să vii la Fiul Omului pentru o locuință pe pământ. Oricât de veritabilă ar fi energia naturii omenești, ea nu era pregătită pentru un astfel de drum. Natura poate multe, dar ea nu se poate lepăda de sine însuși, nu poate renunța la confortul și plăcerile ei, ca să urmeze un Domn lepădat. Și de aceea nu mai auzim nimic despre acest voluntar, după ce i s-a prezentat drumul.

Noi mai învățăm și că legăturile de familie naturale pot fi un obstacol real în slujba pentru Domnul (Luca 9.59-60). În acest caz Domnul Însuși cheamă omul să-L urmeze. Primul om acționează în nechibzuința naturii lui și nu vede nici un fel de greutate; acesta aici, care este chemat de Domnul, este imediat conștient de greutate. Aceasta ne amintește de Moise în timpurile de început, când el a acționat în energia naturii proprii și a gândit că este un lucru simplu să rezolvi cum se cuvine problemele din poporul lui Dumnezeu; dar când a fost chemat de Dumnezeu, el nu a putut vedea nimic altceva decât numai greutate. Așa este aici la acest om în timpul Domnului Isus; problema lui pare să fie mare – un tată înaintat în vârstă, aproape de mormânt și dependent de fiul lui. Aflat în fața acestor greutate este ca și cum omul ar spune: „Sunt gata să ascult de chemarea Ta, dar permite-mi să aștept până când tatăl meu a murit și eu mi-am împlinit ultimele mele obligații în legătură cu aceste drepturi naturale.” Aceasta sună realmente înțelept, căci în ceea ce privește viața naturală, tatăl avea prioritate. Însă în viața nouă trebuie Hristos să aibă prioritatea; și era o chestiune de viață și de moarte. Așa cum cineva a spus: Domnul Și-a revendicat drepturile asupra vieții pe care El a dat-o, o viață care cerea ca Hristos și drepturile Sale să fie pe primul loc. Omul pune pe prim plan drepturile mortului, când spune: „lasă-mă să mă duc întâi să îngrop pe tatăl meu.” Domnul nici nu contestă drepturile naturale și nici nu le anulează, dar El așează drepturile Sale pe primul loc. Omul nu a recunoscut, că dacă Domnul cheamă, drepturile Lui trebuie puse pe primul loc, și că Acela care cheamă poate să poarte grijă de tatăl rămas în urmă.

În final aflăm că sentimentele naturale pot deveni obstacole reale în slujba pentru Domnul (Luca 9.61-62). Acest om avea și el dorința să urmeze pe Domnul, dar dorește mai înainte să-și ia rămas bun de la ai săi. Cu toate că aceasta pare foarte natural, privirea pătrunzătoare a Domnului arată că inima lui nu se poate desprinde de căminul lui. El ar pune cu plăcere mâna pe plug – să devină activ în slujbă – dar inima lui „privea înapoi” spre casa sa, și noi mergem în direcția spre care privim. Este imposibil pentru un țăran să are brazde drepte, dacă el privește în altă direcție decât aceea în care merge. Slujba pentru Domnul cere o inimă neîmpărțită.

În felul acesta noi suntem învățați că relațiile naturale pot fi un adevărat obstacol în slujba pentru Domnul. Domnul nu înlătură binefacerile făcute într-o casă pe pământ, și nici drepturile și obligațiile care sunt legate de relațiile naturale de rudenie, sau sentimentele legate de acestea, dar El pune drepturile Sale pe prim loc și așteaptă o dăruire, care din dragoste pentru El renunță la toate. Numai așa sunt ucenicii „potrivii pentru Împărăția lui Dumnezeu”. Aceste ultime cuvinte ne așează înapoi pe munte, unde ucenicii au văzut Împărăția lui Dumnezeu în slava ei (Luca 9.27). Numai în lumina slavei lui Hristos în Împărăția lui Dumnezeu și în puterea harului lui Hristos vom fi noi capabili în câmpie să respingem carnea sub diversele ei forme, egoismul inimii noastre și pretențiile naturii.

Tradus de la: [Auf dem Berg und in der Ebene \(3\)](#)

Titlul original: „Die Herrlichkeiten auf dem Berg und die Leiden in der Ebene. (2) Die Leiden in der Ebene (II)“ din *Halte fest*, Beröa-Verlag, 1988, pag. 272 și următoarele.

Traducere: Ion Simionescu